

Мучився, але не каюся — і радий з того, що лишився людиною.
Поезія допомагає вистояти...
І. Калинець

Ігор Калинець
(Народився 09.07.1939 р.)

З автобіографічних приміток письменника: «Народився я 9 липня 1939 року у Ходорові на Львівщині. І хоч я покинув містечко 1956 року, коли закінчив середню школу й вступив до Львівського університету, зв'язків з ним не пориваю донині. Бо з Ходоровом пов'язані не тільки мої дитячі враження і спогади, бо звідти не тільки джерело натхнення — там люди, що дали мені життя і виховали у здоровому національному дусі. Я також ніколи не міг забути, що я хрещений у греко-католицькому обряді і що брат моєї матері — студент Львівського університету — був закатований у червні 1941 року у тюрмі НКВС — у тій тюрмі, де три-дцять років опісля довелося мені й моїй дружині, правозахисниці Ірині Калинець, побувати у час слідства й суду над нами.

Закінчивши філологічний факультет Львівського університету 1961 року, я працював в обласному архіві до 1972 року. Моя особиста пам'ять збагачувалася ще й історичною. Як поет-шістдесятник, я виростав на традиціях рідної землі, народної обрядовості і Розстріляного Відродження. Мій учитель — Богдан-Ігор Антонич. Проблеми, які тепер так голосно заторкнула Україна, вже тоді мучили і мене.

Мій доробок становить 17 поетичних збірок, що згруповані у двох циклах: «Пробуджена муза» (муза шістдесятників, 9 збірок), «Невольнича муза» (8 збірок з 1972–1981 років, часу ув'язнення). Кілька збірок із першого періоду, походивши у самвидаві, вийшли у вільному світі й українською мовою, і в перекладі. За це, як і за громадянську непокору в тематиці віршів, я був репресований. Влітку 1972 року вслід за своєю дружиною я був заарештований і отримав 6 років суворих таборів і 3 роки заслання, які відбув на Північному Уралі і в Забайкаллі. В ув'язненні працював токарем і кочегаром.

Поезія допомогла вистояти і в перший, і в другий періоди. Зумів зберегти все написане, що теж дивовижно, але не впевнений, що це радість для читача.

Після 1981 року я замовк як поет, і тепер я — імпресаріо колишнього Ігоря Калинця.

Нелегко було влаштуватися бібліотекарем у Львівській науковій бібліотеці АН УРСР ім. Стефаника після повернення на Батьківщину — стояв високий рік застою. Національне відродження сприйняв усім єством. Тому 1987 року увійшов до редакції позацензурного альманаху «Євшан-зілля», який виходить до сьогодні і користується прихильністю читачів. Група «Євшан-зілля» одна з перших мобілізувала львів'ян на перебудовчі процеси, гуртувала їх для переборення страху. Тепер я редактор журналу, що його має видавати львівський обласний відділ Фонду культури.

Я гордий, що був у Львові будителем національного відродження 1987–1989 років. Але і в ці чудові роки не відчував потреби в пері поетичнім. Отак живу, відмовляючись від пропозицій друкуватися в журналах.

У 1991 році вийшов у Варшаві 1 т. «Пробуджена муза», а у США — 2 т. «Невольнича муза». У 1992 році отримав премію імені В. Стуса (Київ) та Шевченківську (Київ). У 1977 році нагороджений премією імені І. Франка (Чикаго)».

У доробку поета є книжки і для дітей: «Книжечка для Дзвінки» (К., 1991). Дзвінка — цим іменем, що належало й коханій ватажка карпатських опришків Олекси Довбуша, названа дочка Ігоря Калинця. Коли писався цикл «Дивосвіт», вона була ще зовсім юною. Для неї зовнішній світ поставав багатобарвним, багатоголосим, дивовижно-загадковим, тобто — образним. Він пробуджував найкращі почуття, що робили її душу чистішою, добрішою, а тому і щасливою.